Ч. 35. Второк 28 (15) лютого 1905. Рік XV.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ситуация на Угорщині. — В Македонії блискає. — Події в Росиї і російсько-японьска війна.

Ситуация на Угорщині все ще не змінила ся. Ґр. Андраші був в пятницю на авдиенциї у Є. Вел. Цісаря, але авдиенция була коротка, бо тревала всего лиш пів години. По авдиенциї спитав Цісар ґр. Андраші'ого, чи его місию треба уважати за скінчену, а він відповів на то, що не може сказати анї так, анї нї. В дальших переговорах настане тепер перерва і поки що не будуть покликувані до Монарха ніякі иньші політики. Таке закінчене місиї ґр. Андраші'ого викликало серед сполученої мадярскої опозициї розчароване і пригноблене, а Кошут взиває тепер свою партию до умірности, бо, — каже — ситуация есть така, що обовязком кождого есть старати ся о то, щоби відобрати наконець неодвічальному правительству всю власть з его рук. Що тепер буде, годї предвидїти. Лібераньна партия ухвалила не робити трудностий в ухвалению конечностий державних, але й заявила, що яко меншість не може брати на себе з'обовязаня, що ті конечности будуть ухвалені.

Які інтереси звязані з мандатами посольскими на Угорщині, можна зміркувати з того, що сими днями розійшла ся була чутка, що на дієти 164 послів наложено арешт. Тепер же стверджують урядово, що поправді заарештовано диєти лиш (!) 31 послів.

В Македонії заносить ся на якусь бурю. З одної сторони зачинає там рух революцийний прибирати щораз більші розміри, з другої Туреччина зброїть ся з великим поспіхом і на великі розміри, так, як би вже в найблизшім часї мало прийти до війни. Не дасть ся заперечити, що до сего послїдного заохочує Туреччину дуже як теперішна ситуация в Росиї, так і в Австриї, а спонукують по части і зброєня Сербії. В ріжних сторонах Македонії появили ся в послїдних часах знову ватаги болгарских ворохобників. Так доносить ґенер. інспектор Македонії, Гільмі-паша, що дня 20 с. м. перейшов відділ болгарских ворохобників, зложений з 80 людий, через болгарску границю і ограбив кілька місцевостий коло Фльоріни у вілєті монастирскім. Дня 17 с. м. прийшло з Болгариї 70 ворохобників і заняли кілька сіл коло Паланки. Роз'ярене межи Болгарами а Сербами збільшає ся з кождим днем а в наслїдок того убийства суть на порядку дневнім. Тимчасом Туреччина тихцем зброїть ся і стягає войска до Македонії. Арсенали в Константинополи лагодять великі запаси зброї і муниции. До Монастиря надіслано в послїдних часах 56 скорострільних пушок і 30.000 карабінів Мавзера та відповідну скількість муниції. Зарядови зелїзниції всхідної приказано, щоби на шляху Адріяноподь-Константинополь приготовив до мобілїзациї відповідну скількість. Два адю'танти султана, офіцири з его альбаньскої ґвардиї, виїхали з Константинополя, щоби орґанїзувати ополчене. В Македонії видко великий рух серед войска. На північ вимашерувало 35 баталїонів піхоти. Все то зловіщі знаки, котрі не віщують нічо доброго; але поки що то лиш приватні вісти і урядового потвердженя їх ще нема.

В Росиї настав загальний розлад, якого там доси ще не бувало. Комітет міністрів лагодить всілякі реформи, але можна напевно сказати, що з них не буде ніякого хісна, бо анї не можна основних реформ перевести в короткім часї, анї они хоч би й були переведені, не вдоволять нікого. Від якогось часу удержує ся уперто чутка, що цар рішив ся скликати собор, зложений з представителїв всїляких верств суспільности. Говорять навіть, що суть вже три проєкти того собору: один, котрий виготовив ґр. Толстой, син звістного писателя, а котрий мав би лиш дораджувати, але не ухвалювати закони; другий, уложений ґр. Ігнатиєвом а зближений до тих реформ, які хотів завести цар Александер II., після котрого висилали би своїх делеґатів лиш шляхта і великі купці, і наконець третий, який уложив якийсь публїцист, котрого імени ще не подають. Після сего третого проєкту ціла Росия мала би бути подїлена на десять провінций, в котрих були би

21

Морскі розбишаки.

(З анґлїйского — Клєрка Русселя).

(Дальше).

Около одинайцятої години мали моряки „Веллєслєя“ незвичайний вид. Насамперед вийшов на гору сходами від каюти офіцир Гарді з великим, старим кріслом до розкладаня. Він розложив его і поставив в тїни вітрила на покладі; відтак приступив до вікон каюти, звідки подано ему кілька подушок. Він поклав їх на крісло і обережно вигладив. Кілька мінут пізнійше появила ся на сходах стать капітана, сим разом широкими плечами наперед; поволи, вступаючи із схода на схід, помагав молодій женщинї вийти на поклад. Панна Манзель була ще слаба і не могла відкинути помочи его сильної а лаґідної руки.

Цїлком осліплена вийшла з напівтемної каюти на сьвітло сонця і сьвіжий воздух. Моряки стояли і глядїли на то явище; они бачили, як еї добувано з моря, неживе, мокре тїло — а тепер побачили еї другий раз яко молоду, струнку женщину, одїту в темночервону одежу. Єї буйне, темне волосє було лиш по части накрите округлою, білою шапочкою, яка була їй дуже до лиця і немов надавала еї великим пречудним очам нової принади.

Однако мимо того виглядала дївчина ще дуже блїда; можна було пізнати на перший погляд, що она лише що перебула велику небезпечність, сильне фізичне і душевне потрясене.

Больдок пустив еї руку аж тодї, коли она вийшла вже на поклад.

— Аж тепер чую, що я справдї жию — сказала усьміхаючи ся і придержуючи ся каютової криші. Переглянула корабель і вітрила і подивила ся відтак мило на капітана.

— Але маємо пречудну погоду — відозвав ся капітан. — Позвольте, що я проведу вас до вашого сидженя.

Він завів еї до крісла, на котрім она сїла. Гарді обвинув еї ноги коцом. Она усьміхаючись подякувала обом мужчинам.

— По „Квін“ видає ся менї той корабель дуже малим — сказала. — Куди несе нас той вітер?

— Насамперед в околицю, де треба буде означити кільканайцять мілких місць і скал та помістити їх на картї — відповів Больдок. — Відтак до деяких островів, з котрими стане ся то само. Потім вернемо до Сідне. Тепер ще пливемо до своєї цїли.

— Бою ся вертати до Сідне — сказала панна Манзель. — Не маю нї зломаного крайцаря. То, що менї лишило ся, лежить в куфрі на покладі „Квін“. Так само всї мої річи, книжки і всьо инше лишило ся на тім корабли і для мене хиба на все пропало.

— Нинї не будемо ся журити такими гадками — відповів командант приязно; — чи не хороший день, панно Манзель? І чи ми не вдячні Господу Богу за ваше вратоване?

Она спустила голову і еї очи наповнили ся сльозами, чого однако капітан, на щастє для свого мягкого серця, не добачив. Єго очи блукали слїдячи по мори.

— Було би незвичайно важно для нас, колиб ви могли собі пригадати назву острова. Чи не був то — і тут вичислив цїлий ряд островів положених в Полїнезиї.

Она потрясла головою.

— Але я собі не пригадаю — сказала.

— В такім случаю мусимо ще мати терпеливість, а то дає менї нагоду задержати вас на моїм кораблі, а не віддавати вас першому австралїйскому кораблеви, який стрітимо, як то було моїм первістним наміром.

Він сказав то легко кланяючись, з вічливостию звичайною у мужчин его віку.

Панна Манзель поглянула насамперед на свій нічний плащ, а відтак відвернула заклопотана голову. Капітан замітив то.

— Бачите — сказав проходжуючись о кілька кроків від неї — коли ми будемо знати назву острова, де розбишаки змовили ся з'їхатись з бриґантиною, тодї імовірно застанемо там і „Квін“. В той спосіб вийшли би ви з клопоту.

— Коли би тих десятьох людий заволодїли кораблем, то що сталось би з подорожними? — спитала она.

— Гм — відповів Больдок. — Судячи

сойми і ті висилали би своїх делеґатів до петербурґскої думи. З того всего лиш то одно певне, що доносить петербурґска аґентия телеґрафічна, котра каже, що єсть уповажнена заявити, що комісиї під проводом Вітте'го не поручено виготовити проєкт земского собору.

Тимчасом непокої в Росиї ширять ся дальше. В Житомири, столици Волині, вибухли якісь уличні розрухи і сими днями прийшло кілька разів до бійки з войском. Положене в Тифлісї погіршило ся і власти зажадали присланя двох дивізий войска. До Берлина наспіла вість, що у Фінляндиї заносить ся на грізні розрухи. Вислано до царя петицию, щоби краєви вернено давнійші єго права. — Вел. кн. Володимир лежить все ще хорий; він дістав, як кажуть, якогось спаралїжованя (?) лиця. Шеф маринарки, адмірал вел. кн. Алексій, має на довший час виїхати з Росиї і мабуть осяде в Парижи. Арештованих в Москві у Леоніда Андреєва лїтератів випущено на волю крім самого Андреєва а в звязи з замахом на вел. кн. Серґієва арештовано доси 60 людий. У Варшаві на приказ попечителя (куратора) Шварца замкнено всї школи аж до 14 вересня.

О якімсь мирі нема вже й бесїди. З росийскої сторони тому рішучо заперечують, а росийский посол у Вашінґтонї ґр. Кассіні одержав урядове повідомлене, що війна буде вести ся з цїлою енерґією. З поля війни наспіла знов чутка о якійсь битві з дня 23 с. м., о котрій доносить ґен. Сахаров, що она відбула ся коло гірского переходу Янцелїн. Атаку Японців на Березівский горб — каже Сахаров — не дало ся відперти. Підчас атаку ішли Японцї через трупи і міни, котрі що хвиля вибухали. Страти неприятеля суть значні; росийскі ще не звістні.

Новинки.

Львів, дня 27-го лютого 1905.

— Є. В. Цїсар уділив з приватних фондів 200 К запомоги на докінчене будови церкви в Костельниках, бучацкого повіта.

— Іменованя. Є. В. Цїсар іменував крилошанина греко-кат. капітули і пароха Станиславова о. Вас. Богоноса кустошем капітули, а префекта греко-кат. семинариї духовної у Львові дра Франца Щенковича і першого проповідника капітули і сотрудника катедрального у Львові о. Ів. Редкевича крилошанами греко-кат. капітули в Станиславові.

— Впреосьв. Митрополит Андрей Шептицкий виїхав дня 26 с. м. на один тиждень до Крехова.

— Депутация духовеньства у Відни. Як доносять з Відня, депутация галицких крилошан, зложена з крилошан рускoго, латиньского і вірменьского обряду: Федеркевича (з рим. кат. капітули перемиской), о. мітрата Василя Фациєвича (з рускої капіт. станиславівскої), о. пралата Войтовича (з рускої капітули перемиской), о. Віктора Пйотровича (крилош. вірменьскої капітули у Львові), о. Станислава Дуткевича (крилош. рим. кат. капітули в Тарнові) приїхала в пятницю до правительства в справі поліпшеня їх дотациї.

— Фальшиві 20-коронові банкноти. Урядовий комунїкат доносить, що у всїх австрийских краях, отже також в Галичинї, кружать у великій скількости фальшиві 20-коронові банкноти. Поверх 6000 таких фальшивих 20-коронівок має кружити в Америцї. Длятого остерігає ся всїх, що дістають гроші з Америки, особливо від еміґрантів, щоби на ті гроші звертали увагу.

— Пожарний курс для Львовян розпочинає ся дня 2 марта с. р. в льокали львівского „Сокола" при ул. Коперника ч. 9. Наука буде відбувати ся два рази в тиждни, т. є.ві вторки і четверги вечером від 8 до ½10 години.

— Зелїзниця Львів-Стоянів. Міністерство зелїзниць видало рішене що-до проєкту будови зелїзницї зі Львова до Стоянова. Нова лїнія пійде від головного двірця поза Замарстинів луком попід Збоїска і Малехів до Ляшок, а той лук сполучить ся від Ляшок з брідскою зелїзницею в Знесїню і дасть в проектованою лїнією підгаєцкої зелїзницї від Знесїня через Личаків і Персенківку окружну зелїзницю, що буде йти колесом попід цїле місто.

— За відмову в любві. В Ярославі арештовано комнатного маляря Генр. Карпфа, котрий хотів убити свою любовницю Софію Пришляк. Вистрілив він до неї три рази з револьвера, але на щасте не поцїлив. За причину наміреного убийства подав Карпф обставину, що Софія Пришляк відмовила єму в дальшій любві.

— Потвора. В селї Кезенуля в Угорщинї, породила селянка дитину з 4 ушами, 4 ногами і 4 руками, а крім того з опоганеним одним лицем. Дитина уродила ся мертвою і її відослано до народного музею в Будапештї.

Всячина.

— Тунель через гору Сімпльон. З початком 19. столїтя тисячі людий працювало на горі Сімпльон, положеній в Альпах на самій границі Швайцариї і Італїї. То Наполеон І. будував там від 1800 до 1805 р. великий Сімпльонский гостинець з місточка Бриґ в швайцарскім кантонї Валліс до італїяньского місточка Домодоссоля, щоби міг своє войско борзо перевести з долини ріки Рони на велике побоєвище в горішній Італїї. В тім часї побудовано гостинець довгий на 62 кільометрів, а широкий на 8 метрів і виставлено на нім 613 мостів та 8 ґалерий, а цїла будова коштувала 18 міліонів франків. З кінцем 19-го столїтя, в падолистї 1898 р. почали крізь ту саму гору вертїти тунель рівночасно з італїяньскої сторони в Іселлє і швайцарскої в Бриґ, а дня 24 лютого 1905 р. досьвіта дали 101 вистрілів на швайцарскій і італїяньскій сторонї знати, що гору остаточно проверчено наскрізь і зроблено тунель найдовший доси на цїлім сьвітї. Довгота єго виносить 19.770 метрів або мало що не три милї. Вертїти таку діру в скалах з двох сторін так, щоби остаточно десь в серединї зійти ся разом, то не аби яка штука та й не легка робота, тим більше, що показали ся ще й трудности, яких нїхто не сподївав ся. Чим глубше проверчувано тунель, тим більша показувала ся в нїм теплота, аж наконець дійшла до такої висоти,

---

по тім, як они обійшли ся з вами, мусїли би ті люди приготовити ся на найгірше.

— Боже! — скрикнула дївчина в тревозї. — Ви чей не гадаєте —?

Она не сьміла докінчити.

— Гадаю — сказав капітан усьміхаючи ся — що остаточно ви найлїпше ще вийшли.

— Але там ще є кілька женщин —

— І ви женщина; а чи вам то що помогло?

— Ох, підлї! Що я їм злого зробила?

— Будьте спокійні, панно Манзель. Є ще відплата і то часто ще тут на земли, або лїпше на мори! Я маю повну надію, що ви вскорі пригадаєте собі назву острова, або що ми стрітимо „Квін".

Він поглянув задумавши ся на жердь великого машту, немов би в думцї приготовлював місце, де будуть висїти розбишаки. Нараз роздав ся голосний оклик з переду корабля:

— Вітрило!

— Де? — спитав Гарді і побіг скоро на перед корабля.

— На лїво за вітром!

Больдок виймив великий дальновид із скобів і поклав єго на поручу.

— То не корабель — сказав — лише човно з трикутним вітрилом — одно з човен барки „Квін", о то я міг би заложити ся.

Подав дальновид официрови. Човно було віддалене о яких три морскі милї. Справлено керму корабля і повернено відповідно вітрила; поволи плили оба судна до себе, при чім один з їдучих в човнї махав білою хусткою.

Бриґ повернув ся боком до вітру, на човнї звинено вітрило і великим луком наблизило ся судно до „Веллєслея". Чоловік з човна підніс руки, аби вхопити за линву, яку єму кинено з покладу бриґу.

Панна Манзель, що була піднесла ся з свого крісла, скрикнула.

— То пан Митьюс, старший официр барки і пятьох моряків з „Квін" — відозвала ся до капітана.

Кілька хвиль пізнїйше вийшли люди з човна на поклад корабля.

— Задержите човно? — спитав Митьюс команданта.

— Очивидно. Пане Гарді, велїть витягнути човно на поклад.

— То панна Манзель! — шепнув моряк Том до свого официра.

Той станув як громом ражений і дивив ся на молоду женщину нїмо і з найбільшим зачудованем.

— Так, то я — усхміхнула ся она до него — я, Марґарета Манзель, жива і цїла, як мене бачите.

Тепер приступив до неї Митьюс.

— Отже не ваш дух! — скрикнув подаючи дївчинї руку. — Боже, чудеса таки ще діють ся! Ви тут на покладї того бриґа! — А обертаючи ся до капітана, додав: — Менї майже видає ся то всьо, що перебули як який прикрий сон!

— Сердечно вас жалую — сказав Больдок. — З вашої присутности здогадую ся, що розбишаки заволодїли баркою.

— Нинї рано напали они на нас і насильно всадили всїх в човна. Але як ви сюди дістали ся, панно Манзель?

Молода женщина оповіла єму свою пригоду кількома словами.

— А що стало ся з прочими? — спитала.

— Не знаю того. Нас було разом чотири човна. Хвилю держали ся ми разом, відтак поплив Пуль нагле з вітром, а другі за ним. Може бути, що побачили який корабель.

— Женщини мусїв певне капітан Бензон взяти під свою опіку — замітила панна Манзель.

— Капітан Бензон не жиє — відповів Митьюс глухо.

— Ах, Боже! Єго убили?

— Менї здає ся, що нї. Заки я зійшов до човна, питав того великого драба, Трольльопа, що стало ся з капітаном. „Помер" — відповів менї. Я поглянув єму в очи. „Застрілений — сказав я — правда?" — „Нї, пане Митьюс" — відповів він — „коли я єму заявив, що ми заволодїли кораблем, він дістав удару і упав мертвий на підлогу в своїй каютї. То сьвята правда і я присягаю вам на Бога!" — Сказав ті слова з таким поважним видом, що я вірю єму. Впрочім з капітана Бензона можна було надїяти ся такого наглого кінця.

Командант притакнув головою.

— Я єго знав — відозвав ся. — Мав коротку шию і горячу кров. Був добрий моряк. Нехай з Богом спочиває.

— Що они гадають зробити з баркою? — спитала панна Манзель, зітхнувши за старим Бензоном.

— Хто то може знати — відповів Митьюс. — Коли я її в послїдне бачив, поплила она з повними вітрилами на полудневий всхід.

— Она не мусить бути далеко — замітив Больдок і мимохіть поглянув у вказаним напрямі.

Митьюс похитав сумно головою.

— То дуже скорий корабель — сказав. — Той бриґ не дожене її. Але що спонукало тих драбів кинути вас в море, панно Манзель?

Она розповіла єму основно цїлу історию; він вислухав її пригноблений.

— Завинив капітан! — скрикнув відтак живо. — Він мав досить причин недовірювати тій шайцї; чому не велїв їх закувати в кайдани? Всї на корабли, подорожні і моряки, були би станули по єго сторонї, коли би ті злодюги схотїли були в Льондонї обжалувати єго. Я стратив цїле своє майно, а утратив тілько, що вже нїколи а нїколи не винагороджу собі того!

— Зі мною так само — сказала панна Манзель сумно.

що люди не могли вже в нїй працювати. Теплота дійшла була аж до 52 степенів і треба були аж штучно робити студінь, щоби можна дальше працювати. Через півшеста року роблено у викопанім тунелю штучний вітер, але пізнїйше вже й то не помагало. Тодї треба було робити штучний студений дощ. За помочию турбіни, котра обертала ся силою 250 коний 1100 разів на мінуту, втискано до рур по 80 літрів студеної води на секунду, а вода тота розбризкувала ся в тім місци, де робили люди, як дрібонький дощ і охолоджувала скали і воздух. Крім того треба ще було напускати до тунелю і сьвіжого воздуха, а що в нїм працювало заєдно пересічно по 500 робітників, то треба було напускати на мінуту 1500 кубічних метрів сьвіжого воздуха. Але на тім ще не конець. Із скал почали добувати ся жерела горячої води і ту воду треба було десь спроваджувати. В північній части тунелю зробилось мале озеро і роботу треба там було застановити а копати від полудня, щоби забезпечитись від напливу води. В тій цїли пороблено зелїзні брами і покопано на спуст окремі канали. Коли тепер остаточно пробито діру, бухнула горяча вода з північного каналу і треба ще чекати кілька недїль, аж она зовсім спливе і аж тодї можна буде брами отворити. В тунели єсть тепер страшенна спека. Тунель зроблено так, що по правдї ідуть в нїм два побіч себе, віддалені на 17 метрів а сполучені з собою місцями поперечними тунелями. З північного тунелю вивезено вилупаного каміня 570.000 гранних (кубічних) метрів а з полудневого 500.000 гран. метрів. До тої роботи треба було 1,980.000 машинових свердлів а 23,950.000 ручних свердлів. Можна тепер уявити собі, кілько то потреба було сталї. Самих льонтів при розсаджуваню каміня спалено на довготу 5300 кільометрів. — Так отже головна робота скінчила ся, але мабуть треба ще буде кілька лїт, заки через той тунель буде могла переходити зелїзниця.

Телеґрами.

Будапешт 27 лютого. Місию ґр. Андрашого треба уважати за скінчену; він від'їхав до своєї маєтности. Положенє дуже погіршило ся. Король мабуть покличе до себе Векерлього і Селя.

Батум 27 лютого. Розпущено тут всілякі чутки непокоячі так само Турків як і Вірмен. Очевидно розходить ся о то, щоби під'юдити против себе обі народности. Часть міста де мешкають робітники, окружено минувшої ночи войском і роблено ревізиї по домах; шукано за оружием.

Москва 27 лютого. Урядники почтові і телеґрафічні, а також і почтилїони предложили дирекциї свої жаданя в справі поліпшеня бити; в противнім случаю загрозили страйком. Також і поліцияни зажадали поліпшеня платнї. (Біда вже велика, коли навіть поліция зачинає страйкувати!)

Чіта (в забайкальскім краю, недалеко манджурскої границї) 27 лютого. В зелїзничих варстатах застрайкували робітники. Позаяк єсть підозрінє, що робітники хотять ушкодити льокомотиви, стоячі на двірци, спроваджено сильний відділ войска.

Берлин 27 лютого. Князь Фридрих Леопольд від'їхав вчера вечером до Ґенуи, а звідтам поїде до всхідної Азиї.

Льондон 27 лютого. До „Daily Telegraph" доносять з Токіо: Японцї забрали доси 41 кораблїв, що везли вуголь і поживи до Владивостока.

Льондон 27 лютого. Кореспондент Бюра Райтера доносить з головної кватири російскої: Під Шенті, на захід від Шїлї борба веде ся дальше. На крайнїм всхіднім крилї заняли Японцї російскі позициї і загрожують головній лїнії російскій. По завзятости атаку здогадують ся, що на чолї японьских сил воєнних в сїм місци стоїть ґен. Ноґі з портартурскою артилериєю. До Мукдена прибуло вчера 40 ранених, а пинї має прибути ще 400. Суть також і иньші ознаки того, що веде ся велика битва. Через цїлий день була сильна заметіль снїгова.

Офіцир був так розжалоблений, що Больдок аж дивував ся, що він не розплакав ся. Він був би єго помимо того не менше цінив.

— Пане Митьюс — відозвав ся — ви утомлені. Потребуєте покріпити ся, а відтак спочити. Ходїть зі мною до каюти.

Пійшов наперед, поручивши Гардї'ому, аби уважав на панну Манзель.

Прийшовши на долину Митьюс сїв і підпер голову рукою. Больдок подав єму склянку вина, яку він з подякою приймив.

— Я ще в човнї роздумував над тим — відозвав ся Митьюс випивши вино — і мій погляд потверджує ся оповіданєм панни Манзель. Розбишаки попливуть до якогось пустого острова десь далеко від дороги, винесуть там золото на берег, а корабель відтак знищать. Бриґантина, о котрій они говорили, буде їх або вже на місци дожидати, або вскорі там прибуде, аби забрати золото. При тім прийде до підозрінь, спорів, сварнї, а може й поріжуть ся там.

Капітан лиш дивив ся широко отвертими очима, немов би лиш ждав і надіяв ся того.

— Величезний скарб — кінчив офіцир. — Двіста вісімдесять тисяч фунтів штерлїнґів в золотї — нуґет і пісок. Мене аж розпука бере, коли погадаю, що заговір міг відбути ся під нашими очима, а ми всї такі слїпі — і Бензон такий слїпий!

Глубоко зітхаючи ударив себе кулаком по чолї.

XV.

Золото.

„Квін" плила з розпущеними вітрилами і легко на бік перехилена по филях ясно осьвіченого поранним сонцем океану. За нею, далеко на овиді, виднїла біла точка, одно з вечен. Дзвінок ударив пять разів, було пів до семої.

Десятка розділила поміж себе уложені наперед ролї. На місци старого Бензона проходжував ся по горішнім корабли капітан Тролльоп, вправдї не як, моряк лиш як вояк. Вальтер Шанон стояв з закоченими рукавами коло керми, а проста як шнурок борозда води за кораблем доказувала, що він умів знаменито кермувати. В дверях кухнї стояв опертий Петро Джонзон; розмавляв з Павлом Генкі'єм і Александром Бирном. Він стояв лиш в сорочцї і штанах і закотив рукави: дим з комина ніс ся веселими клубами понад море. Петро Джонзон був кухарем на „Квін" і обіймив свій уряд після всяких правил, розклавши огонь і наливши кітли водою, аби приладити снїданє.

Двох моряків задержано на корабли, а то Віліяма і Данця Гаррі'ого. Они хоч нерадо мусїли піддати ся насилї і сидїли тепер понурі і невдоволені на передї корабля коло якоря.

Мастерс, Девенїр і Вестон прилучили ся до проходжуючого ся по горішнім покладї Тролльопа.

— Менї все ще неясно, з якої причини мусїли ті два моряки лишити ся на корабли — відозвав ся Мастерс до Тролльопа.

— Боже — воркнув Девенїр — кілько разів вже була о тім бесїда!

— Може в моїй неприсутности — відповів Мастерс. — Взагалї від самого початку ви богато річий передомною не говорили, а також і перед Бирном. Маєте перед нами тайни, а то не по товариски і против умови.

— Правда — сказав Девенїр холодно. — Але тим лїпше для вас, Мастерс.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
2·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).